

วิล วูล์ฟกิน : ราชบัลลังก์ใต้ธารน้ำแข็ง ● สาธิตา ทรงวิทยา แปล

จากเรื่อง The Last Words of Will Wolfkin

Copyright © Steven Knight, 2009

Thai language translation copyright © 2013 by The Post Publishing Public Company Limited

through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2556 : โพลสต์บุ๊กส์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-244-026-7

พิมพ์ครั้งที่ 1 : โพลสต์บุ๊กส์, กุมภาพันธ์ 2556

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ไนท์, สตีเวน.

The Last Words of Will Wolfkin. วิล วูล์ฟกิน : ราชบัลลังก์ใต้ธารน้ำแข็ง.-

กรุงเทพฯ : โพลสต์บุ๊กส์, 2556.

344 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. สาธิตา ทรงวิทยา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-616-244-026-7

ราคา 295 บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทพร รักท่วม

บรรณาธิการพิเศษ : อริยา ไพฑูรย์

พิสูจน์อักษร : ต้องครรลอง บรรณสรณ์

ออกแบบปก : วิริศา

รูปเล่ม : วนิดา สังขะมณี

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พรฤกษ์งาม

ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงคุณานนท์, พรพิมล วังอินทร์,

กฤษณี เตชะวิเศษรุ่งพงษ์, สงกรานต์ พสุธาสิทธิ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โพลสต์ พับลิชซิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ธารทอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110 <http://www.postbooksonline.com>

แยกสีและพิมพ์ที่

แผนกงานพิมพ์พาณิชย์

บริษัท โพลสต์ พับลิชซิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ธารทอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2240-3700 ต่อ 3021, 3022

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ 2 ถนนบางกอก-จางถนนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3 Homepage : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โพลสต์ พับลิชซิง จำกัด (มหาชน)

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์

6

ภาคหนึ่ง
ความฝัน

11

ภาคสอง
ทองคำ

161

ภาคสาม
อิสภาพ

283

บทส่งท้าย

339

ประวัติผู้เขียน

342

ประวัติผู้แปล

343

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์เกิดมาเพื่อทำให้โลกดีขึ้น

ชีวิตของโทบี้ วอลส์โกรฟเปลี่ยนไป เมื่อแมวดัวหนึ่งย่องเข้ามา
ในห้อง...

จากเด็กชายซึ่งขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวไม่ได้ โทบี้กลายเป็นคนที่
ต้องรับภาระใหญ่หลวง เพื่อเปลี่ยนแปลงโลกของผู้อื่น

โลกใต้ธารน้ำแข็ง โลกซึ่งเขาไม่เคยคิดฝันว่ามี และไม่เคยได้ยิน
แม้แต่ชื่อของมัน

โลกที่เขากลายเป็นอีกคนหนึ่งโดยสิ้นเชิง

สิบสี่ปีครึ่งที่ผ่านมา เขายังไม่รู้แม้แต่วิธีขยับคอ (อย่าว่าแต่ก้าว
ขาเดินเลย) แล้วจู่ๆ เขาจะสามารถลุกขึ้นมาวิ่งและใช้ร่างกายทุกส่วน
ซึ่งหลับมาตลอดชีวิตได้อย่างไร

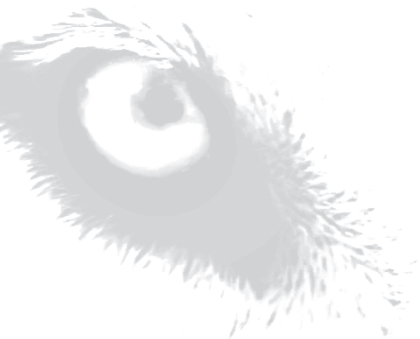
แน่ละว่าต้องได้ หากก็ต้องแลกกับบางสิ่งบางอย่าง ความกล้า
ที่จะต่อสู้กับอำนาจแห่งมนตราอันยิ่งใหญ่ ซึ่งอาจจะหมายถึงต้อง
สูญเสียทุกอย่าง รวมทั้งชีวิต

เพราะไม่ว่าทุกคนจะยินดี ก็กับการที่เขามาปรากฏตัวในโลกใหม่นี้
แต่ถ้ากลับบ้าน เขาก็จะต้องติดอยู่บนเตียงไปตลอดชีวิตที่เหลือ
และไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย ไม่ใช่แค่ในโลกอื่น แต่โลกภายในตัวเอง
ด้วย

คงไม่ต้องบอกว่าโบที้ตัดสินใจอย่างไร เรื่องราวหลังจากนั้นต่าง
หากที่สำคัญ

มือเขียนบทภาพยนตร์ระดับเข้าชิงออสการ์มาแล้ว ย่อมไม่ทำ
ให้ผิดหวังแน่

โพสท์บุ๊กส์

ภาคหนึ่ง
ค ว า ม ฝึ น

ผมชื่อโทบี้ วอลส์โกรฟ และก่อนที่ผมจะเริ่มเล่าเรื่องของผมให้คุณฟัง ผมควรจะอธิบายคร่าว ๆ ก่อนว่าผมเป็นใคร

ผมเกิดที่โรงพยาบาลรอยัลฟรีในแฮมสตีด กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อสิบสี่ปีครึ่งที่ผ่านมา พวกเขาที่นี่นั่นตั้งชื่อให้ผม เนื่องจากว่าพยาบาลคนหนึ่งมีแมวชื่อโทบี้ และตอนที่ผมเพิ่งเกิด หูของผมแหลมนิด ๆ เหมือนหูแมวของเธอ ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งชื่อผมว่าโทบี้ แต่ไม่เป็นไรหรอก ผมไม่รู้สึกน้อยอกน้อยใจอะไรเลย ผมชอบแมว แมวเคยช่วยชีวิตผมเอาไว้ครั้งหนึ่ง แต่ผมจะเล่าเรื่องนั้นทีหลัง

ที่พวกเขาต้องตั้งชื่อให้ผม ก็เพราะว่าแม่ของผมหนีไปหลังจากคลอดผมได้ไม่กี่ชั่วโมง ผมไม่รู้เรื่องของแม่เลย ผมได้รับการบอกเล่าเพียงว่าแม่ไม่ค่อยสบายและไม่อยู่ในสภาพที่จะดูแลผมได้ คืออย่างนี้ แทบจะในนาทีแรกที่ผมเกิดมาบนโลก ก็เห็นได้ชัดเจนว่าผมไม่ใช่เด็กปกติ เด็กทารกทั้งหลายจะเดินไปมาและกำกำปั้นเล็ก ๆ

แน่นอนราวกับว่าโกรธจัดที่ถูกลำนำออกมาจากห้องอันอบอุ่นสบายของแม่ แต่ตอนที่ผมเกิด ผมไม่ขยับเลยแม้แต่นิดเดียว

ผมเป็นอัมพาตทั้งตัว

ผมจะไม่ลงไปบรรยายละเอียดอันน่าเบื่อเรื่องอาการของผมหรอก แต่ผมได้รับการวินิจฉัยว่าเกิดมาโดยที่ *ไม่มีอะไร* ใช้การได้เลย อาการของผมมีชื่อทางการแพทย์ว่า *สเตติก เอนเซฟฟาโลพาธี* ซึ่งสำหรับผมแล้ว หมายความว่า ‘ไม่มีอะไรใช้การได้’ (ทำไมอยู่ๆ พวกหมอก็คพูดภาษากรีกขึ้นมาเมื่อถึงตอนที่ต้องให้ข้อมูลสำคัญแก่เราด้วยละ คิดดูสิ ถ้าช่างซ่อมรถทำอย่างนั้นบ้าง พอถึงตอนที่จะบอกว่ามีอะไรผิดปกติกับรถของเรา เขาก็พูดภาษาโมฮ็อกันขึ้นมา) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพวกเขามีชื่อให้กับสิ่งที่ผมเป็น แต่พวกเขาไม่รู้ว่าจะรักษาอย่างไร

เห็นไหมละ นั่นแหละชีวิต ความไร้สาระทั้งหลายนั้น ชีวิตก็มีแต่ ‘โธ่ ช่างเถอะ’ กับ ‘โธ่ ตายจริง’ อยู่ตามรายทางอยู่แล้ว

ตกลงดี ถ้าเราเกิดมาเป็นแบบใดแบบหนึ่ง เราจะไม่ค่อยเข้าใจนักหรอกว่าเป็นแบบอื่นนั้นเป็นอย่างไร ก่อนที่เรื่องนี้จะเริ่มขึ้น ผมเคยรู้จักแต่เพียงความไร้พลังอย่างสิ้นเชิง ผมเคยเป็นเหมือนหน้าตาต่างที่มีน้ำแข็งจับซึ่งคนผ่านไปมาสามารถแอบมองเข้ามาได้ ช่างใน...มีแต่เครื่องเรือนสีมืด มีอะไรบางอย่างเรื่องอยู่สลัวๆ...อาจจะเป็นจอคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในช่วงพักหน้าจอ

ผมได้ยินเสียงแต่พูดไม่ได้ รับรู้สัมผัสแต่สัมผัสไม่ได้ แต่ผมสามารถคิดได้

ช่วงสิบสี่ปีแรกของผมนั้น ผมคือระบบความคิดที่อยู่เหนือการควบคุม พลังกำลังทั้งหมดที่ควรจะไปอยู่ในกล้ามเนื้อของผมกลับไปอยู่ที่จินตนาการแทน และผมก็เป็นนักกีฬาแห่งการจินตนาการ ผมบินไปดาวอังคาร กลายเป็นพุ่มต้นดินสอ บิดอยู่บนหัวเข็มหมุด สร้าง

เมือง...เรื่องแสงในความมืดเหมือนหนอนกระสือ หรืออะไรก็ได้ อะไรก็ได้ที่ใช้ฆ่าเวลา

ผม ‘มีชีวิตอยู่’ (สังเกตเครื่องหมายคำพูด) ในคอนเวนต์นิกายคาร์เมไลต์ซึ่งซ่อนอยู่หลังกำแพงสูงบนถนนสายพลุกพล่านแถบอีสต์-พินช์ลีย์ในลอนดอน ที่นี่เป็นคล้าย ๆ ปราสาทราคาถูก หรือไม่กี่คู่มืดที่มีเจตนาดี ทั่วสถานที่มีกลิ่นอัปชั่น กลิ่นไขมันจากเบคอน และที่โดดเด่นมากคือกลิ่นกะหล่ำปลี มีทางเดินปูหิน โคมไฟราคาถูก และหลอดไฟสว่างที่พวกแม่ชีซื้อเหมามาเพื่อใช้ต่อสู้กับความแคบของบานหน้าต่าง ผมนั่งอยู่ข้างหน้าต่างทุกวันโดยมีโครงโลหะพุงหัวไว้ และผมก็ระดมยิงกระจกหน้าต่างด้วยความคิดของผม ผมแปลกใจที่หน้าต่างไม่ยักแตก

ผมได้รับการดูแลจากเหล่าแม่ชี คำว่า ‘แม่ชี’ อาจทำให้พวกเธอฟังดูใจดีมีเมตตา แต่ไม่ใช่เลย ส่วนใหญ่พวกเธอใจดี แต่บางครั้งหัวใจของพวกเธอก็บกร่องในส่วนของความเมตตา พวกเธอสวมชุดแม่ชีจริง ๆ ที่เป็นชุดยาวสีดำตัดจากผ้าเนื้อหนาซึ่งมีกลิ่นตู้เก็บของและบางครั้งก็คว้นบูหรี (วันทามารีอา!) มีซิสเตอร์เคอเมอร์ ผู้ซึ่งมีอายุมากกว่าดวงจันทร์ ซิสเตอร์แบ็กชอตต์ (‘ผู้ซึ่งเคยเห็นนางฟ้าแต่ไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้’) ซิสเตอร์อูโบ ผู้ซึ่งมีเสียงเหมือนประตักแทงวัว และที่สำคัญที่สุด...ซิสเตอร์แมรี

โอ ผมรักซิสเตอร์แมรีมากเหลือเกิน เธอเป็นผู้ดูแลประจำวันของผม มืออันอ่อนโยนของเธอเช็ดนมจากปากของผม เอวเล็ก ๆ อ่อนนุ่มของเธอดันอยู่ที่หัวเข่าของผมขณะที่เธอฮัมทำนองเพลงสั้น ๆ เพลงนั้นที่ผมไม่เคยได้ยินจากที่ไหนเลย บางทีเธออาจจะแต่งทำนองนี้ขึ้นมาเองก็ได้ เธอเหมือนนกฟินช์ตัวน้อยที่สวมแว่นตากลมอันเล็ก ๆ

มีอยู่ครั้งหนึ่งเธอดันหน้าต่างบานหนึ่งให้เปิดออกในฤดูร้อน

และชี้ให้ดูต้นไม้ที่สายใหวออยู่ในสายลม “โห่! ดูนั่นสิ ดวงอาทิตย์ส่อง อยู่ใต้ใบไม้ เหมือนไฟฉายโซ่ใหม่”

“โซ่!” ผมอยากจะทำอะไร “ดูเหมือนอย่างนั้นจริงๆ! เหมือนไฟไม่มีผิดเลย ซิสเตอร์แมรี่! และพอดวงจันทร์มีครึ่งดวง ก็ดูเหมือนคุณตาแก่ๆ กำลังกินมะนาว แล้วก็...แล้วก็...แล้วก็...”

แต่แน่นอนว่าผมทำอะไรพวกนี้ไม่ได้เลย ผมทำเสียงอะไรไม่ได้ทั้งนั้น นี่เป็นการสนทนาด้านเดียว ดังนั้นผมจึงต้องไว้วางใจให้ซิสเตอร์แมรี่พูดสิ่งต่างๆ ที่ผมกำลังคิดอยู่ และเมื่อเวลาผ่านไปหลายปี เธอก็ทำได้จริงๆ

ซิสเตอร์แมรี่รับผิดชอบเรื่องการศึกษาของผม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการอนุญาตให้ผมดูโทรทัศน์ และอ่านหนังสือที่เธอได้มาจากห้องสมุดท้องถิ่นให้ผมฟัง ไม่มีใครคนอื่นสนใจว่าผมจะเรียนรู้อะไร ดังนั้นซิสเตอร์แมรี่จึงต้องคิดเอาเอง เราเริ่มด้วยบทกลอนสำหรับเด็กตอนที่ผมอายุได้สองขวบ และต่อไปยังหนังสือภาพ แล้วก็ไปยังหนังสือประวัติศาสตร์ บทกวี และหนังสือวิทยาศาสตร์ ผมชอบกลืนหนังสือตอนที่เธอพลิกแต่ละหน้า โดยเฉพาะหนังสือวิทยาศาสตร์ที่เก่ามาก ๆ ซึ่งไม่มีใครเคยเปิดมาหลายปีแล้ว การรับรู้เรื่องกลืนของผมนั้นแรงพอ กับจินตนาการในหัวผมเลยทีเดียว ในไม่ช้าซิสเตอร์แมรี่ก็รู้ว่าผมชอบกลืนกระดาษฉบับๆ และเริ่มแบกตำราเก่าเล่มใหญ่ฝุ่นเชรอะมาจากชั้นหนังสือวิทยาศาสตร์ ล้ำยุคที่ไม่ค่อยมีคนอ่าน เพียงเพื่อให้ผมได้กลืนหน้ากระดาษขณะที่เธออ่านเรื่องให้ผมฟังเบา ๆ

เรื่องนี้ในที่สุดก็นำผมไปสู่ความสนใจในด้านฟิสิกส์เข้า nihonน้อย ซึ่งในทางกลับกันก็นำซิสเตอร์แมรี่ไปสู่เรื่องของสตีเฟน ฮอว์คิง เธอบอกว่าสตีเฟน ฮอว์คิงเป็นชายคนหนึ่งที่ดีอยู่ในเก้าอี้เหมือนผมไม่มีผิด แต่เขาเป็นมนุษย์ที่ฉลาดที่สุดในโลกอย่างไม่ต้องสงสัย เธอรู้ได้

เลยว่าผมประทับใจ และหลังจากนั้นเธอก็อ่านหนังสือเกี่ยวกับฟิสิกส์
ของเขาให้ผมฟังอย่างน้อยวันละหนึ่งย่อหน้า แม้ว่ามันจะไม่ได้มีกลิ่น
น่าสนใจเป็นพิเศษก็ตามเพราะว่ามันยังใหม่มาก ผมไม่เข้าใจราย
ละเอียด แต่ก็ซึมซับความคิดพื้นฐานที่เขาบอกเล่าได้ สตีเฟน ฮอว์คิง
บอกว่า เวลานั้นหึกเห และจักรวาลก็โค้ง ไม่มีอะไรเป็นของจริงหรือ
จับต้องได้ ซึ่งหมายความว่า *ไม่ว่าอะไร* ก็เป็นไปได้ทั้งสิ้น ถ้าเราต้อง
ติดอยู่ในเก้าอี้ เราจะได้ความสบายใจจากเรื่องนี้มากทีเดียว

ยังมีแมวของคอนแวนต์อีกด้วย เจ้าสัตว์เพื่อน ๆ สีดำนี่มีชื่อว่า
ชิปป์ลี่ ซึ่งมักจะแอบเข้ามาในห้องของผมตอนไม่มีใครอยู่ได้บ่อย ๆ
หลายปีที่ผ่านมา ผมเริ่มแน่ใจว่าผมมีความเชื่อมโยงทางจิตบางอย่าง
กับเจ้าแมวน้อยจอมเจ้าเล่ห์ตัวนี้ และดังนั้นมันจึงกลายมาเป็นเพื่อน
สนิทของผม ผมมักจะรู้ว่ามันจะมาหาสองสามนาทีก่อนที่มัน
จะเข้ามาในห้อง และเมื่อมันเอาลิ้นสาก ๆ เลียมือของผม ผมรู้สึกว่
มันกำลังทิ้งข้อความไว้ให้ผมอ่าน (เรื่องแปลกมาก ๆ อาจดูปกติได้ ถ้า
มันเป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่เราเกิด) บางครั้งข้อความจะเป็นคำเตือนที่มี
ประโยชน์ อย่างเช่น ‘ซิสเตอร์อุโบกำลังมองหาเรื่องโกรธอยู่’ นั่นทำให้
ผมผวนิดหน่อย สองสามนาทีก่อมา ผมจะได้ยินเสียงรองเท้าแตะของ
ซิสเตอร์อุโบกระทบกับแผ่นหินข้างนอก เป็นเสียงเหมือนเธอกำลังเข้า
สู่สนามรบ บางครั้งข้อความที่มันทิ้งไว้ก็เพียงแค่ว่า ‘ทำให้ผมหัวเราะ...
อย่างเช่นตอนที่มันบอกว่ามันมองขึ้นไปได้ชุดยาวของหลวงพ่อริสและ
เห็นว่าเขามีขาเหมือนนกฟลามิงโกสีชมพู บางครั้งมันก็แค่เลียคำว่า
‘ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร’ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตอนที่ผมรู้สึกแย่กับชีวิต

ในฤดูร้อน มันใช้หางช่วยไล่แมลงวันจากใบหน้าของผม ใน
ฤดูหนาว มันช่วยทำให้ผมอุ่นโดยมาขดตัวอยู่บนตักของผมและร้อง
ครางตัวสั้นแบบแมว ผมอยากจะลูบตัวมันมากกว่าอะไรทุกอย่างใน

โลกนี้ แต่ผมคิดว่ามันเข้าใจว่าผมทำไม่ได้ และบางทีมันอาจจะดีใจด้วยซ้ำ

บางครั้งผมแน่ใจว่าผมทำให้ความคิดของผมเข้าไปอยู่ในหัวของมันได้ ผมเคยออกคำสั่งอย่าง ‘กระโดด’ ‘เกาะ’ ‘คราง’ และในบางโอกาสก็ดูเหมือนจะได้ผล เมื่อมันเอียงคอและจ้องมองผมด้วยดวงตาสีเขียวเหมือนใบโถงคู่นั้น ก็เหมือนกับว่ามีลำแสงบางเบาฉายเข้ามาในหัวของผมเพื่อไล่ความมืดออกไป ผมสงสัยถึงหูแหลม ๆ ของผมตอนที่ผมเกิด บางทีผมอาจจะเกิดมาครึ่งแมว และบางทีนั่นอาจอธิบายความเกี่ยวข้องระหว่างผมกับชิปส์ก็ได้

ชิปส์อยู่เป็นเพื่อนผมในความฝันบ่อย ๆ และกลายร่างเป็นเสือเขี้ยวดาบที่ดุร้ายเมื่อผมตกอยู่ในอันตราย ส่วนเวลาอื่น เราจะเดินเคียงบ่าเคียงไหล่เข้าสู่สนามรบ และเราจะพูดคุยกันเหมือนเพื่อน ผมจำไม่ค่อยได้ว่ามันพูดกับผมในฝันได้อย่างไรถ้ามันเป็นแค่แมว แต่ผมก็รู้ว่าไม่ควรตั้งคำถามกับความฝันของตัวเองมากเกินไป ความฝันเป็นความตื่นเต้นที่ แท้จริง อย่างเดียวที่ผมมี

ช่วงเวลาที่ดีที่สุดของปี คือตอนที่พวกนกนางแอ่นกลับมาที่รัง ซึ่งซ่อนอยู่หลังท่อน้ำทิ้งนอกห้องครัวของคนแวนต์ ตอนนั้นผมจะรู้ว่าอากาศอบอุ่นกำลังกลับมา (ห้องของผมค่อนข้างมีลมโกรกอยู่สักหน่อย) มีนกนางแอ่นอยู่สองตัว ผมตั้งชื่อให้มันว่าลูคัสกับลีฟ ชิสเตอร์อเมริกันบอกว่าพวกมันมาไกลจากแอฟริกา และผมก็อยากให้ตัวเองเกิดเป็นนกนางแอ่นมากกว่าเกิดเป็นคน แน่แน่นอนว่าหมายถึงเมื่อก่อนตอนที่ผมยังเชื่อว่าผมเป็นคนเต็มตัว

บังเอิญว่าในวันเดียวกับที่ลูคัสกับลีฟกลับมาจากแอฟริกาเรื่องนี้ก็เริ่มขึ้น มันเริ่มด้วยการที่ชิสเตอร์อเมริกันพรวดพราดเข้ามาในห้องของผม โดยมีจดหมายฉบับหนึ่งอยู่ในมือ และมีสีหน้าประหลาดใจอย่างที่สุด

“โทบี้” เธอเรียก ของจดหมายสั้นๆ อยู่ในมือของเธอ... “มีจดหมาย มา จ่าหน้าของถึง เธอ!”

เท่าที่รู้ ผมไม่มีญาติสักคนในโลกนี้ อย่างน้อยก็ไม่มีใครสนใจ จะรับรู้ว่ามีผมอยู่ และเพื่อนคนเดียวที่ผมมีก็คือซิสเตอร์แมรี่ ซึ่งในตอนที่กำลังแกะซองอยู่ พลังพิมพ์คำอธิบายที่มีเหตุผลกับตัวเอง ไปด้วย

“อาจจะเป็นจดหมายขยะ...ส่งผิด...เรื่องวัดขึ้น...เรื่องเป็นทางการ จากโรงพยาบาล...แต่จ่าหน้าด้วยลายมือฉัน...”

เธอหยุดแกะซองและหันซองมาให้ผมดู “ดูตราไปรษณีย์สิ! มาไกลจากไอซ์แลนด์โน่น...”

“เปิดให้มันเร็ว ๆ เข้าเถอะ!” ผมตะโกนอย่างเงิบเงียบ และซิสเตอร์แมรี่เหมือนจะไต่ยีนผม

เธอนั่งลงด้วยความโมโหและเริ่มอ่านจดหมายโดยไม่ออกเสียง ดวงตาของเธอเริ่มเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ ผมอยากจะทำแจกันมาทาบหัวเธอจริงๆ เธออุทานเล็กน้อย สายหัวเหมือนหมาสะบัดโคลนออกจากตัว แล้วอ่านอีกครั้ง ในที่สุดเธอเอามือทาบหน้าอก

“โทบี้!” เธอพูดด้วยเสียงเข้ม “จดหมายมาจากดีอกเตอร์คนหนึ่ง” เธอหยุดพูดและจับมือผม “เขาบอกว่าเขามีอะไรบางอย่าง...” เธอปล่อยมือผมแล้วสูดหายใจเร็ว ๆ ครั้งหนึ่ง “เขาบอกว่าเขาอยากจะทำอะไรใหม่ ๆ ในการ...”

เธอหยุดพูดและผมเห็นได้ว่าสมองของเธอกำลังคิดวุ่นวาย ทันใดนั้นเธอก็พับครึ่งจดหมายและลุกขึ้นยืน “ฉันจะต้องไปคุยกับคุณแม่อธิการ” เธอพูดแล้วก็รีบออกไป

ซิสเตอร์แมรีก็เป็นอย่างนี้ละ บางครั้งเพื่อแก้แค้นผม ตอนเธอกำลังอ่านนิทานให้ผมฟัง เธอจะหยุดไปเฉยๆ ตรงตอนสำคัญและปิดหนังสือ ปลอ่ยให้ผมกระสับกระส่ายตลอดคืน เธอบอกว่าเป็นการออกกำลังที่ดีสำหรับจินตนาการของผม แต่นี้เป็นเรื่องที่ต่างออกไป ผมบอกได้จากสีหน้าของเธอ ว่านี่เป็นเรื่องจริงจัง

สองชั่วโมงเต็มผ่านไปก่อนที่ซิสเตอร์แมรีจะกลับเข้ามาในห้อง ตอนที่เธอเปิดประตู ผมรู้ได้เลยว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากล ผมรู้จักซิสเตอร์แมรีดีเท่าๆ กับที่เธอรู้จักตัวเอง และไม่มีทางที่เธอจะปิดบังอะไรผมได้ เธอเข้ามาด้วยท่าทางสงบและยิ้มแย้ม มีชามโปรตีนสีขาวยellowเหมือนแป้งเปียกอยู่ในมือ รวากับว่านี่เป็นเพียงเวลาป้อนอาหารอีกครึ่งหนึ่งเท่านั้น เธอมีผ้าขนหนูผืนเล็กสีขาวเกี้ยวไว้ได้เข็มขัดพลาสติกด้วย เธอมานั่งลงข้างๆ ผมพาลงพูดเบาๆ อย่างอ่อนโยนว่า “เอาละ...”

เธอพยายามจะเอาช้อนป้อนโปรตีนเปียกๆ ใส่ปากผม แต่เธอบอกได้จากสีหน้าของผมว่าผมคงไม่ยอมกลืน มีแต่ซิสเตอร์แมรีเท่านั้นที่อ่านสีหน้าของผมออก และเธอ รู้ ว่าผมอยากจะทำเรื่องจดหมายให้มากกว่านี้ ในที่สุด เธอรวาชามลงและเช็ดช้อนราวกับว่าการแน่ใจว่ามันสะอาดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในโลก

“ฉันว่าเธอคงอยากจะทำอะไรในจดหมาย” เธอพูดในที่สุด

“แค่นี้หน่อย” ผมร้องอย่างเงิบๆ

ซิสเตอร์แมรีหันไปมองประตู ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอทำเสมอก่อนจะเล่าอะไรที่เธอไม่ควรจะเล่าให้ผมฟัง

“คุณแม่อธิการบอกว่าฉันควรพูดชิบปากเอาไว้ แต่ฉันว่า ไหนๆ ความลับมันก็รั่วออกมานิดหน่อยแล้ว เพราะงั้น บางทีฉันก็ควรจะบอกให้หมดเสียเลย...”

เวลาตื่นตื่น ซิสเตอร์แมรีพูดเพื่อเจอได้อย่างน่าเชื่อถือทีเดียว

“คืออย่างนี้ โทบี้ อันที่จริงมีคนประหลาด ๆ คนหนึ่งที่อ้างว่าตัวเองเป็นด็อกเตอร์--ที่ไอซ์แลนด์โน้น--บอกว่าเขาได้ยื่นเรื่องของเธอกับอาการของเธอ และคิดว่าเขาอาจช่วยเธอได้”

แมรี่จ้องมองหน้าผมและอ่านเหมือนอ่านหนังสือ

“นั่นไง เห็นไหม” เธอพูดเบา ๆ “อย่างที่คุณแม่อธิการพูดไว้ ไม่มีผิด ความหวังลม ๆ แล้ง ๆ เป็นสิ่งที่อันตราย”

เธอวางฝ่ามือของเธอลงบนเขา ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอทำเมื่อต้องการประกาศสิ่งที่เธอหวังว่าจะถือเป็นคำขาดในเรื่องอะไรบางอย่าง

“อ้อ เราเลยใช้เวลาสองชั่วโมง หาคนที่อ้างว่าตัวเองเป็นด็อกเตอร์คนนี้ในอินเทอร์เน็ต แต่เกรงว่าจะไม่พบ สถาบันที่เขาอ้างว่าทำงานอยู่ก็ไม่มีเหมือนกัน เราถึงกับโทรศัพท์ไปหาชายใจดีคนหนึ่งที่ไอซ์แลนด์ซึ่งทำงานที่สถาบันคล้าย ๆ กับเรา และเขาบอกว่าเขาไม่เคยได้ยินชื่อของด็อกเตอร์คนนี้...หรือการรักษาของเขาเลย”

ซิสเตอร์แมรี่จูดชนวนคำว่า *การรักษา* ให้ระเบิดออกมาอย่างพอเหมาะ และตรวจตราความเสียหายในทันทีโดยการจ้องมองใบหน้าของผม พลังมองหาความเปลี่ยนแปลงที่เล็กน้อยที่สุดซึ่งมีแต่เธอเท่านั้นที่มองเห็น

“เพราะงั้น เราเลยคิดว่านี่เป็นเรื่องตมตุ้น มีคนพยายามหาประโยชน์จากคนโชคร้ายนำส่งสารที่มีสภาพอย่างเธอเพื่อผลประโยชน์ด้านการเงินของตัวเอง”

ฝ่ามือของเธอยังอยู่บนเขาและเธอก็กะพริบตาถี่ ๆ

“นั่นละ” เธอพูด “เรื่องตลกร้าย ความตื่นเต็นจบแล้ว ฉันจะเก็บซองจดหมายกับแสตมป์ไว้ให้เธอถ้าเธออยากได้”

ซิสเตอร์แมรี่มองหน้าผมอีกครั้งและอ่านใจของผมในทันที เธอพยายามจะพูดอย่างไม่ใส่ใจ เหมือนคนที่ปิดสวิตช์ออกไปให้พ้นตัว

“ไม่ละ โทบี้ ไม่มีประโยชน์ที่จะเขียนตอบเขา เห็น ๆ กันอยู่ว่าเขาเป็น คนที่ไม่เชื่อสัตย์ ใครจะไปรู้ว่าเขาจะทำให้เกิดความเสียหายอะไรขึ้นบ้าง”

ซิสเตอร์แมรีมองตามสายตาของผมที่จ้องนิ่ง ๆ ผ่านหน้าต่าง ออกไป

“อ้าว ดูลี” เธอพูด “พวกนางนางแอนด์กลับมาจากแอฟริกาแล้ว”

เธอกล้าเหลือบมามองหน้าผมอีกครั้งเดียว และเห็นการประท้วง ที่รุนแรงแต่เงียบเชียบในดวงตาของผม น่าแปลกที่เธอไม่พูดอะไรเพื่อ แสดงความเอื้อเฟื้อกับผมเหมือนที่เคยทำ เธอกลับหยิบชามแป้งเปียก และมุ่งหน้าไปยังประตู สองสามอึดใจต่อมา ชิปลีย์ก็วิ่งเข้ามาในห้อง กระโดดขึ้นบนตักของผม และเริ่มเลียมือผมเบา ๆ

ลูกกับลีฟเลี้ยงดูกลุ่มลูกนกเล็ก ๆ สามตัว ผมมองหิวสีเทาฟู ๆ ของลูกของมันโผล่ออกมาจากรังขณะที่พ่อแม่ผู้เหนี่ยวลำนำแมลงวัน และหนอนจากสวนผักมาให้ ผมมองดูอยู่ด้วยตอนที่ลูกนกเล็ก ๆ ตัว หนึ่งถูกตัวอื่น ๆ เตะออกมาจากรังและเห็นมันหล่นลงไปพื้น มันนอน นิ่งอยู่บนกรวดพักหนึ่ง ก่อนที่ชิปลีย์จะมาจัดการมันจนเรียบร้อย

ตลอดฤดูร้อนนั้น ผมอยากให้อะไรคล้าย ๆ ชิปลีย์จากฟากฟ้า มาจัดการผมให้เรียบร้อยไปเหมือนกัน ผมทนมาพอแล้ว การมีชีวิต อยู่แบบนี้ช่างเสียเวลา เรื่องจดหมายนั้นมีผลอย่างลึกซึ้งต่อกำลังใจ ของผมอย่างที่คุณแม่อธิการคาดไว้ เราอาจรับมือกับความท้อแท้หมดหวังได้ แต่เสี้ยวของความหวัง ไม่ว่าจะบางแค่ไหน ก็ทำให้ทุกข์ทรมาน ได้เช่นกัน แม้แต่ซิสเตอร์แมรีก็ไม่สามารถปลอบโยนผมได้อีกต่อไป การเล่นหมากรุกทางจิตของเราจบลงด้วยความเงิบที่ชวนอารมณ์

เสีย เธอสามารถอ่านความไร้ซึ่งความหวังในดวงตาของผมได้ และพอถึงเวลาที่ลูกนกนางแอ่นมีขนงอกออกมา เธอก็นึกอะไรไม่ออกอีกต่อไป

ในที่สุดเธอลองจัดการแสดง *ละครแห่งความลึกลับและจินตนาการ* โดยซิสเตอร์แมรี่ เธอจะจัดการแสดงแบบนี้เฉพาะในโอกาสพิเศษเท่านั้น เช่นวันคริสต์มาส วันเกิดของผม หรือเมื่อใดก็ตามที่คุณแม่อธิการกลับไปเล่นดีในช่วงวันหยุด ซิสเตอร์แมรี่มักจะพาผมออกไปข้างนอกในสวนเพื่อดูการแสดง และตอนที่ผมยังตัวเล็ก ๆ ผมเคยตื่นเต้นมากตอนที่เก้าอี้กระดอนข้ามธรณีประตูด้านหลัง ผมสาบานได้ว่าผมเกือบจะร้องตะโกนออกมาได้ด้วยซ้ำ

เมื่อเราออกมาอยู่ข้างนอกแล้ว ซิสเตอร์แมรี่จะล้วงกระเป๋าและนำหุ่นเชิดสองตัวออกมา หุ่นสองตัวนี้ถูกเครื่องซักผ้าที่คอนแวนต์ซักมาแล้วไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง มีตัวอะไรคล้าย ๆ หมีเท็ดดี้ซึ่งมีหูข้างเดียวที่มีมือข้างซ้ายของเธอ และมีตัวอะไรที่ดูคล้าย ๆ สกังก์หรือแบดเจอร์ที่มีมือข้างขวา เรื่องราวพื้นฐานของละครเล็ก ๆ นี้คือ เจ้าหมีหูเดียวคือซิสเตอร์แมรี่ และเจ้าแบดเจอร์คือผม เธอจะเตรียมเรื่องไว้ล่วงหน้า และเราสองคนจะไปผจญภัยกันในสถานที่ที่มีชื่อซึ่งซิสเตอร์แมรี่คิดว่าตลก อย่างเช่น หมวกยา ในแคนาดา หรือวอลลา วอลลา ในออสเตรเลีย หรือหมู่บ้านเล็ก ๆ ในแอฟริกาที่มีชื่อว่า หวังชั่ววินันด์ ผมคิดว่าเธอได้ชื่อมาจากแม่ชีที่มาเยี่ยมคอนแวนต์แห่งนี้

ทุก ๆ เรื่อง ซิสเตอร์แมรี่และผมจะพบกับเจ้าวายร้ายที่ไม่ได้ร้ายจริง ๆ จัง ๆ เลย ส่วนใหญ่จะเป็นโจรที่ดักปล้นคนเดินทาง หรือโจรสลัด หรือไม่ก็พระราชาซาราที่เสร้าง่าย ต่างจากการผจญภัยของผมบนดวงจันทร์กับชิปลีย์ตรงที่การผจญภัยเหล่านี้มักจะสงบสุข เพราะในตอนสำคัญ ซิสเตอร์แมรี่และผมมักจะหาทางพูดจากับเหล่าวายร้าย

ให้เลิกร้ายได้ ส่วนในการผจญภัยของตัวเอง เหล่าวายร้ายจะถูกทำลายล้างไป ก็เท่านั้น

ผมรู้ว่านี่เป็นการทิ้งไฟไปสุดท้าย เมื่อซิสเตอร์แมรี่นั่งลงบนเก้าอี้ที่มีพนักแข็ง ๆ ในสวนผักตรงหน้าโบสถ์ว่างเปล่าของผม และชูหุ่นเชิดมือเย็น ๆ สองตัวขึ้นมา เธอทำเหมือนกับนักดวลปืนชาวตะวันตก ชักปืนออกมาดวล ผมเกือบจะรู้สึกเสียใจกับเจ้าตัวขนขยุกขยิกสองตัวนี้ ที่มันต้องมาแบกรับภาระซึ่งเป็นไปไม่ได้แบบนี้ เธอเริ่มเล่านิทานที่มีต็อกเตอร์ใจร้ายอาศัยอยู่ในถ้ำที่ไอซ์แลนด์อันห่างไกล และเคยขโมยเงินจากพวกเด็กยากจนที่บังเอิญผ่านมาแถว ๆ ถ้ำของเขาหรือข้ามสะพานของเขาหรืออะไรเทือกนั้น ผมไม่ค่อยได้ตั้งใจฟัง ผมคิดว่าในตอนจบ เราจะจัดการเจรจาให้เขาเลิกล้มความตั้งใจและกลับไปเป็นต็อกเตอร์ที่ดีอีกครั้งหนึ่ง

ซิสเตอร์แมรี่ผู้อ่อนหวานจบการแสดงละครด้วยเพลงที่เธอแต่งเอง อย่างที่เธอทำเสมอ และขณะที่เธอร้องเพลง สายตาของผมนก็เหลือบขึ้นไปยังรั้วที่ลुकและลิฟกำลังจ้องมองลงมา เกือบจะเหมือนกับว่าพวกมันกำลังฟังเพลงอยู่ด้วยกัน ผม *อยาก* ให้เรื่องราวและเพลงทำให้ผมดีขึ้นได้จริงๆ แต่หिनก้อนใหญ่ข้างในไม่ยอมขยับเขยื้อน ผมรู้แล้วว่าตอนนี้ผมโตเกินไปแล้วสำหรับ *ละครแห่งความลึกลับและจินตนาการโดยซิสเตอร์แมรี่* ความคิดนี้ยิ่งทำให้ผมเศร้าลงไปกว่าเดิม

ซิสเตอร์แมรี่ร้องเพลงจนจบ และจ้องมองผมด้วยความหวัง โดยมีหุ่นเชิดยกไว้ข้าง ๆ โบกหน้าของเธอทั้งสองข้าง ช่วงเวลานั้นช่างยาวนาน แน่นอนว่าสีหน้าของผมไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย แต่ซิสเตอร์แมรี่รู้จักผมดีพอที่จะรู้ว่าละครที่ฟังสุดท้ายของเธอนั้นใช้เวทมนตร์ของมันไม่สำเร็จ เธอถอดหุ่นเชิดออกจากมืออย่างเงิบเขยิบและยัดมันกลับลงไปใว้กระเป๋า ผมคิดว่าเธอรู้ว่าเธอจะไม่มีวันเอามันมาใส่

มืออีกแล้ว แล้วเธอก็เซ็นผมกลับเข้าไปยังความมืดในห้องของผมโดย
ไม่พูดอะไรอีกเลย อารูธทั้งหมดทั้งมวลของเธอใช้ไปสิ้นแล้ว

แต่ในคืนนั้นเอง...ตอนราว ๆ เทียงคืน...โลกของผมก็ระเบิดออก

เป็นคืนจันทร์เต็มดวง ผมจำได้เพราะผมกำลังทำสงครามใน
จินตนาการอย่างไม่ค่อยเต็มใจอยู่บนผิวดวงจันทร์กับหมู่สัตว์ประหลาด
ที่แปลกประหลาดจนไม่อาจอธิบายได้ และชิปส์กำลังช่วยผมอยู่
สงครามดำเนินไปอย่างย่ำแย่ ผมกำลังเตรียมตัวจะหนีไปยังหลุมแห่ง
หนึ่งที่เป็นดวงตาของชายในดวงจันทร์

แล้วประตูห้องผมก็ค่อย ๆ เปิดออก คุณต้องเข้าใจว่าประตูห้อง
ของผมไม่เคยเปิดในช่วงเวลากลางคืนอย่างนี้ ชิสเตอร์แมรี่คงจะนอน
หลับอยู่ ชิสเตอร์อูโบมักจะมาในห้องเหมือนฝูงยิปซีที่กำลังตกใจ
แต่นี้เป็นใครบางคนที่มีฝีเท้าเบา...ก้าวสั้น ๆ หายใจหนัก ๆ...

แน่นอนว่าผมไม่สามารถหันไปดูได้ว่าผู้บุกรุกนี้เป็นใคร ดังนั้น
ผมจึงต้องวาดรูปขึ้นจากเสียง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมถนัด ก้าวสั้น ๆ สามก้าว
พักหายใจ เสียงกระแอม กลิ่นสายฝนและลมเย็นเข้ามาพร้อมกับผู้บุกรุก
ดวงตาของผมเบิกกว้างและอาบไปด้วยแสงจันทร์

ทันใดนั้นผมรู้สึกว่ามีคนคอบอกผมตั้งชัน คนที่ผมไม่เคยรู้สึก
ว่าทำอะไรได้เลยจนกระทั่งช่วงเวลานั้น

ฝีเท้าเบา ๆ นั้นเข้ามาใกล้มากขึ้น ผมรู้สึกถึงลมหายใจที่ตื้นคอ
แล้วผมก็รู้สึกถึงมือข้างหนึ่งที่ใหญ่...มือเล็ก ๆ อ่อนโยนและเย็น ผมรู้สึก
ได้ถึงนิ้วมือที่บีบอยู่และรู้สึกถึงความเจ็บปวดยะเยือกแปลก ๆ ที่กระดูก
สันหลัง

แล้วก็มีเสียงกระแอมอีกครั้ง ผมได้ยินเสียงเสียงหนึ่ง “โทบี
วอลส์โกรฟ” เสียงนั้นพูด และในสองคำนั้น ผมได้ยินเสียงเด็กหนุ่ม
ที่มีสำเนียงแปลก และน้ำเสียงที่แสดงถึงความยินดี ราวกับว่าใคร

ก็ตามที่พูดออกมานั้นได้รอคอยที่จะเอ่ยชื่อผมอย่างนี้มาเป็นร้อย ๆ ปี
แล้ว

“นายเป็นใคร” ผมพูด และผมสาบานได้ว่าใช้เวลาอย่างน้อย
ห้าวินาที ผมถึงรู้ว่าผมพูดคำพูดเหล่านั้นออกมาดัง ๆ

เขาก้าวจากเงามืดเข้ามาในแสงจันทร์ และผมก็เห็นได้ว่าเด็กหนุ่มคนนี้อายุราวสิบหกปี ผอมและสวมชุดรัดรูปสีดำ มีหมวกสองปลายสีดำสวมแน่นอยู่บนหัว เมื่อเขาถอดหมวกออกเพื่อแสดงตัว ผมสีดำของเขาก็กระจายออกมาในทุกทิศทาง เมื่อผมของเขาเริ่มเข้าที่ ผมสังเกตเห็นดวงตาสีเขียวคมกริบมองลงมาที่ผมด้วยความร้อใจอย่างมาก

“เร็วเข้า โทบี้” เด็กหนุ่มคนนั้นกระซิบ “เราต้องออกไปจากที่นี่ ก่อนดวงจันทร์จะตก”

เด็กหนุ่มขี้ผมของตัวเองด้วยมือข้างที่ว่างอยู่ แล้วเกาหูอย่างรวดเร็ว ด้วยหลังมือ จากนั้นดวงตาสีเขียวที่โดดเด่นคู่นั้นก็เริ่มกราดไปรอบห้อง ไล่ตามผีเสื้อกลางคืนตัวหนึ่ง

“แต่นายเป็น *ใคร*” ผมถามอีกครั้ง และสะอึกด้วยความประหลาดใจกับเสียงของตัวเอง

“ฉันเป็นใครไม่สำคัญหรอก โทบี้ วอลส์โกรฟ” เด็กหนุ่มพูดด้วยสีหน้าจริงจังมาก แต่สายตายังไล่ตามผีเสื้อกลางคืนอยู่ “พวกเราทั้งคู่ทั้งสองต้องเข้าไปในดวงจันทร์และว่ายน้ำไป เท่านั้นก่อน แล้วค่อยถามตอन्दวงอาทิตย์ขึ้น”

ผมรู้สึกถึงนิ้วมือที่มีแต่กระดูกของเขาขณะที่บีบมือของผมอยู่ เขาเลิกสนใจผีเสื้อกลางคืนแล้วมองดูความประหลาดใจของผม เขาอ่านคำถามของผมได้อย่างง่ายดายเหมือนที่ซิสเตอร์แมรี่ทำ

“ตาของฉันเขียนจดหมายมาถึงนาย” เขาระหิบ “แต่เมื่อเขาไม่ได้คำตอบ เขาก็ตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่จะ”---เขาบีบมือผมอย่างแรง---“ดึงนาย ขึ้น มาและพา ออก ไปจากชีวิตน้อยๆ ที่เรียบง่ายและน่าสงสารนี้เสียที”

แล้วราวกับว่าเป็นสิ่งที่ เป็นธรรมชาติที่สุดในโลก ผมรู้สึกวุ้นวุ้นของผมเริ่มบีบมือของเขาซ้ำ ๆ อย่างที่เขาบีบมือผมอยู่

ผมร้องออกมา เป็นเสียงร้องด้วยความตกใจเบา ๆ ที่ไม่มีสาระอะไร ผู้มาเยือนอันแปลกประหลาดของผมยิ้ม

“โทบี้ ฉันมีความสุขมากที่เวลานี้มาถึงในที่สุด จนฉันอยากจะเต้นรำเลยทีเดียวนะ ทำไมนายไม่มาเต้นรำกับฉันเสียเลยล่ะ”

ถึงตอนนี้ผมบีบมือของเขาด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมด ราวกับว่าผมกำลังห้อยอยู่ที่ขอบหน้าผาและมือของเขาเป็นสิ่งที่เดียวที่ป้องกันไม่ให้ผมตกลงไป หลังจากนั้นครู่หนึ่ง ผู้มาเยือนแคะนิ้วของผมออกและขีดคางขึ้น เขาวางฝ่ามือลงบนคอของผมตรงที่จุดชีพจรเต้นอยู่ใต้ผิวหนัง

“ลุกขึ้นนั่งสิ โทบี้” เขาพูดเบา ๆ

เมฆก้อนหนึ่งลอยผ่านดวงจันทร์ไป นกเค้าแมวร้อง และแล้วระลอกอะโรบางอย่างที่อบอุ่นเหมือนนมข้น ๆ ก็ผ่านเข้ามาในร่างของ

ผม มันไม่ได้เป็นความรู้สึกที่รุนแรง หรือเหมือนประจุไฟฟ้า หรือแม้แต่
ไม่คุ้นเคย...มันเป็นคลื่นอะไรบางอย่าง

สิ่งต่อมาที่ผมรู้จักคือ ผมกำลังนั่งตัวตรงอยู่ในเก้าอี้ของตัวเอง

“โอ๊ย” ผมพูดออกมาดัง ๆ ขณะที่หัวของผมบิดอยู่ในเครื่อง
โลหะซึ่งพุงหัวของผมให้อยู่กับที่มาตลอดสิบสี่ปีอันแสนยาวนาน

“นี่” ผู้มาเยือนพูด “ให้ฉันช่วยนายแล้วกัน”

เขาไขเครื่องพุงหัวของผมออกทั้งสองด้านและดึงโลหะที่ค้ำ
เอาไว้ออกไป

ยากจะอธิบายถึงความรู้สึกนั้นที่อยู่ ๆ อากาศเย็นก็มากกระทบ
ผิวหนังชุ่มเหงื่อหลังหูของผม มันเหมือนการระเบิด หัวของผมเป็น
อิสระในสายลมเย็น และแล้วมันก็โดนสายลมเย็นพาไปเหมือนลูก
มะพร้าวในแม่น้ำเชี่ยว

“เกร็งไว้” ผู้มาเยือนพูด แต่หัวของผมพับลงมาที่หน้าอก เขา
ใช้นิ้วผอมยาวของเขายกหัวของผมขึ้นมา และใช้มือประคองประคอง
อย่างบรรจงให้หัวของผมทรงตัวตรงอยู่บนคออย่างงามสง่า

“พยายามรักษาให้กล่องความฝันเก่าแก่ที่ตั้งอยู่บนกระดูกสันหลัง
เหมือนเตงโมอยู่บนปลายหอก” เขาพูด และผมมัวแต่ประหลาดใจ
จนไม่ได้สังเกตว่าเขาพูดจาแปลกประหลาดมาก ๆ

ผมรู้สึกถึงความปวดแบบชา ๆ ที่คอกับหลัง ผมจึงผู้มาเยือน
ด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง แล้วหลังจากนั้นครู่หนึ่ง ก็มีแรงกระตุกรุนแรง
จากข้างใน...รู้สึกถึงแรงระเบิด...แล้วหัวของผมก็พับลงมาที่หน้าอกอีก
ครั้งหนึ่ง

“เลิกสงสัยได้แล้ว” เด็กหนุ่มพูด “หายใจลึก ๆ และดูแสงจันทร์
เข้าไป”

ผู้มาเยือนเริ่มนวดแขนของผมอย่างกระฉับกระเฉงเพื่อเตรียม

มันให้พร้อม แล้วเขาก็ยกคางของผมขึ้นด้วยนิ้วชี้อีกครั้ง ครั้งนี้หัวของผมค่อย ๆ ตั้งเข้าที่อย่างช้า ๆ

“นั่นละ” เขาพูด “แค่ปล่อยให้เรื่องยุ่ง ๆ มันเข้าที่”

ใบหน้าของเราตอนนี้เข้ามาอยู่ใกล้กัน ดวงตาของเขาจ้องเข้ามาในดวงตาของผม อะไรวางอย่างในแสงสีเขียวที่ส่องออกมาจากดวงตาของเขานั้นดูคุ่น ๆ ลมหายใจของเขาสั้นอยู่ในลำคอเหมือนเสียงกรนเบา ๆ ผมอ้าปากค้างด้วยความตกใจ

“นายคือแมวชิป्लीย์” ผมพูด แล้วความตกใจจากการที่พูดได้ก็เทียบไม่ได้เลยกับความตกใจที่รู้ว่าผมพูดถูก

“ฉันเกลียดชื่อนี้มา ตลอด เลย” เด็กหนุ่มพูด “ต่อไปนี่โปรดเรียกฉันว่าเอกิล ซึ่งเป็นชื่อที่เหมาะสมกับนักรบกว่ามาก เอาละ โทบี้ เรื่องเด่นรำที่ว่า...”

เขาจับมือผมและเริ่มดึง รวากับว่าผมจะดึงขึ้นมาจากเก้าอี้แล้วเดินบัลเลต์ได้ทันทีนั่นแหละ ผมแข็งขึ้นและนั่งอยู่เฉย ๆ เพราะผมต้องหาเหตุผลที่สมควรให้ได้เสียก่อน

“เดี๋ยว เดี๋ยว เดี๋ยว” ผมพูด “อยู่ดี ๆ แมวไม่กลายเป็นคนไปได้หรอก ชิป्लीย์ นายกลายเป็นคนได้อย่างไร นี่ไม่ใช่ความฝันด้วยซ้ำ ฉันรู้ว่านี่ไม่ใช่ความฝันเพราะฉันได้กลิ่นกะหล่ำปลี...ฉันไม่เคยได้กลิ่นกะหล่ำปลีในความฝัน...”

ขณะที่ผมพูดไปเรื่อย ๆ ผู้มาเยือนของผมก็ยกมือขึ้นอย่างเกียจคร้านและดูนาฬิกาในจินตนาการเพื่อจะบอกว่าผมกำลังทำให้เสียเวลาด้วยคำถามเหล่านี้

“...แล้วทำไมอยู่ ๆ ฉันถึงพูดได้และเคลื่อนไหวได้โดยไม่มีเหตุผล มันไม่มีเหตุผลเลย ชิป्लीย์ เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

แมวชิป्लीย์และเด็กหนุ่มเอกิลได้ผสมกันอย่างสมบูรณ์แบบ เป็น

ร่างนำส่งสัยที่ยื่นกัมหลังอยู่ในแสงจันทร์ ตรงหน้าผม เมื่อผมหมดคำถาม เขาก็ปล่อยมือผม แต่แขนของผมไม่ได้ตกลงบนตักอย่างที่เคยเป็นสองสามนาทีก่อนหน้านี้ มือผมกลับกำเป็นกำปั้น และผมก็จ้องมันพลางนึกได้ว่าการยกแขนขึ้นมาได้นี้เป็นปาฏิหาริย์น้อยๆ เลยทีเดียว

“ก่อนอื่นเลย ฉันบอกนายแล้วว่าฉันไม่ได้ชื่อซิปลีย์ ฉันชื่อเอกิล” เขาพูด “ส่วนเรื่องที่กำลังเกิดขึ้น คำตอบจะมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น เราต้องใช้แสงจันทร์อำพรางความจริง เพื่อนำเราไปยังเรือ”

“เรือ อะไร”

เขายิ้มและจ้องเข้าไปในดวงตาของผม “แทนที่จะถามคำถาม” เขาพูด “สนุกกับรสชาติคำพูดที่อยู่บนลิ้นของนายเถอะ นายพูดได้! วิเศษมากไม่ใช่หรือ! เอ่ยชื่อตัวเองออกมามั่งๆ สิ โทบี้ วอลส์โกรฟ แนะนำตัวนายให้โลกนี้รู้จัก”

ผมเงยบไปครู่หนึ่ง แล้วโดยที่ไม่ได้คิด ผมก็ทำตามคำแนะนำ “ฉันชื่อโทบี้ วอลส์โกรฟ” ผมพูดเบาๆ “ฉันชื่อโทบี้ วอลส์โกรฟ” ผมพูดซ้ำ... แล้วก็ซ้ำแล้วซ้ำอีก และเสียงของผมหกดังขึ้นเรื่อยๆ

เป็นเวลานานแสนนานที่ความคิดของผมวนเวียนอยู่เงียบๆ ในหัวเหมือนฟองสบู่ และตอนนี้มันถูกปลดปล่อยเป็นอิสระ ผมกำลังเปิดฝาขวดโคล่าฟองฟูที่ถูกเขย่ามาเป็นเวลาสิบสี่ปี

ในไม่ช้าเสียงของผมหกดังมากจนเอกิลตกใจ และเพื่อจะทำให้ผมหุบปาก เขาเอามือสองข้างบิดเนื้อของผม อย่างที่เราจะทำอนบิตผ้าเปียก และมันก็เจ็บ

“โอ๊ย” ผมพูดแล้วดึงแขนออกมา

“โอ๊ย เป็นคำพูดที่ดี ไซ้ใหม่ล่ะ” เอกิลพูด “นายพูดคำนี้สองครั้งแล้ว คำว่า ‘โอ๊ย’ มันดีกว่าความเงียบ ที่นี่ โทบี้ ฉันอยากให้นาย

ยื่นขึ้นเร็ว ๆ”

ผมจ้องเขา ขาของผมไม่เคยรับน้ำหนักอะไรมาก่อนเลย เขาเห็นสีหน้าไม่แน่ใจของผมและไม่สนใจ

“ขอโทษเถอะ โทบี้---ฉันไม่ได้ตั้งใจจะเร่งนาย แต่เราต้องออกไปจากที่นี่ก่อนแสงอาทิตย์แรกของวัน”

“เราจะไปไหนกัน”

“ไปหาดตาของฉัน” เขาพูด “ดีออกเตอร์เฟลแมน”

“ดีออกเตอร์จากไอซ์แลนด์” ผมเดา

“มนุษย์เรียกว่าไอซ์แลนด์”

“‘มนุษย์’? นายหมายความว่าไง”

เอกิลมองออกนอกหน้าต่างไปที่ดวงจันทร์

“เรือจะไม่รอเรา ถ้าเราลงเรือไม่ทัน ตาฆ่าฉันแน่”

เอกิลตั้งแขนผมอย่างแรงทันที และลากผมไปข้างหน้า ผมคิดว่าผมคงจะล้มหน้าคว่ำ แต่ฉันบังคับที่มองไม่เห็นในหัวของผมกระตุกมีชีวิตขึ้นมา และขาของผมก็ก้าวไปข้างหน้าเพื่อกันผมไม่ให้ล้ม ผมกำลังยืนด้วยเท้าทั้งสองข้างของตัวเองเป็นครั้งแรกในชีวิต

เอกิลตรวจตราร่างกายของผมด้วยดวงตาหรีเล็กและพยักหน้า ผมอยากพูดอะไรบางอย่างแต่พูดไม่ออก...เพราะไม่มีคำพูดใดจะอธิบายความรู้สึกนี้ได้ เท่าที่ผมรู้จักคือ ดวงตาของผมกำลังทรงตัวอยู่บนนั่งร้านที่โคลงเคลง และนั่งร้านนั้นสร้างจากส่วนต่าง ๆ ของผม ผมรู้สึกได้ว่าส่วนต่าง ๆ ยึดเข้าด้วยกันด้วยความรู้สึกและกระดูก และผมค่อนข้างแน่ใจว่าผมใช้ความรู้สึกเคลื่อนไหวกระดูกได้ นี่เป็นปาฏิหาริย์อีกอย่างหนึ่ง ผมเกือบจะนั่งลงอีกครั้งเพื่อคิดถึงเหตุการณ์นี้

“ใช้ได้” เอกิลพูดในที่สุด “ที่นี่ เดินกันได้แล้ว”

เด็ก ๆ ทุกคนรู้ว่าเราไม่ควรออกไปไหนกับคนแปลกหน้า ยิ่งกลาง
ดึกด้วยแล้ว ต้องไม่ออกไปที่ไหนก็ไม่รู้และเพราะอะไรก็ไม่รู้ แต่คุณต้อง
เข้าใจว่าความสนใจทั้งหมดของผมอยู่ที่การเดินทางซึ่งแปลกประหลาด
และมหัศจรรย์นี้

ลองคิดจินตนาการถึงการพยายามย้ายหุ่นไล่กาที่สร้างลวก ๆ
จากต้นกก ดำไม้กวาด ผ้าเปียก ๆ และรองเท้าเก่า ๆ ไปตามรางแคบ ๆ
ที่ทำน้ำมันหมูเอาไว้สิ จินตนาการว่าอยู่ในความมืดด้วย และตลอด
เวลานั้นผมก็ร้องด้วยความหวาดกลัวและความตื่นเต้นยินดีผสมกัน
ส่วนเอ็กก็จับแขนผมไว้และบอกให้ผมเงียบ

ผมเริ่มหัวเราะคิกคักและเหวี่ยงเท้าไปข้างหน้าทีละข้าง ผม
เคยเห็นคนเดินหลายครั้งแล้ว และผมคิดเสมอว่าดูง่ายเหลือเกิน ผม
ดีใจที่พบว่าไม่ได้เป็นอย่างนั้น เกือบจะในทันทีนั้น ผมก็เสียสมดุล
และตีลังกาสามร้อยหกสิบองศา

เด็กหนุ่มเอ็กก็นั่งเล่นเหมือนแมวชิปส์ และเขาก็เอามือที่
มีแต่กระดูกของเขาขึ้นมาอุดปากที่หัวเราะอยู่ ตอนนี้อยู่ข้างนอก
ประตูห้องของผม และทางเดินยาวก็ทอดไปยังหน้าต่างที่สว่างด้วย
แสงจันทร์ ถ้าเราเลี้ยวซ้ายตรงหน้าต่างและเดินต่อไปผ่านรูปปั้น
เซนต์เบอร์นาเดตต์ เราก็คงไปถึงประตูขนาดใหญ่สองบานที่นำไปยัง
ส่วนต้อนรับ แล้วก็...ออกสู่ออกโลกภายนอก

เมื่อเอ็กยกตัวผมให้ลุกขึ้นมาขึ้นอีกครั้ง ผมรู้สึกเหมือนว่า
การเดินทางนี้จะยาวไกลมาก และสิ่งที่แยกจากนั้นคือ ผมไม่รู้เลยว่า
ผมอยากร่วมการเดินทางนี้หรือไม่ สิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นเร็วมากจนเหตุผล
ตามมาไม่ทัน เอ็กเริ่มกระซิบบอกผมว่าผมแค่ต้องเอาเท้าข้างหนึ่ง
วางข้างหน้าอีกข้างหนึ่งเท่านั้น แล้วในไม่ช้าผมจะเป็นอิสระ

“อิสระที่จะทำอะไรล่ะ” ผมพูดขณะค้มมาไปชนประตูตู้เก็บ

ไม้กวาด

“ที่จะทำ ทุกอย่าง” เขาพูด “แทนที่จะทำ ไม่ได้สักอย่าง”

ผมหันไปหาเอกิล ดวงตาสีเขียวของเขาปลอบโยนผม ชิบชิวกับผมเคยร่วมผจญภัยกันมาหลายครั้งและเรามากจะมีชัยในตอนท้ายเสมอ แล้วทำไมครั้งนี้ถึงจะไม่เหมือนเดิม

การเดินทางค่อย ๆ ง่ายขึ้น และผมก็เดินคืบหน้าไปยังหน้าต่างที่สว่างไปด้วยแสงจันทร์ อย่างไรก็ตาม ผมไม่สามารถปิดเปาความกลัวที่ว่าผมอาจล้มคว่ำหน้ากระแทกพื้นในนาทึไหนก็ได้ ผมยึดแขนเอกิลไว้แน่น แต่เขาบอกผมตลอดเวลาว่าผมไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเขาเลยเมื่อเรามาถึงหน้าต่าง เอกิลสั่งให้ผมหยุดครู่หนึ่งและอาบแสงจันทร์เสียหน่อย

“มันดีอย่างไร” ผมถาม

“แสงจันทร์ทำให้สิ่งต่างๆ นุ่มนวล แม้แต่กับมนุษย์” เอกิลพูดราวกับว่านี่เป็นสิ่งที่ชัดเจนที่สุดในโลก “เมื่อจันทร์เต็มดวง สิ่งต่างๆ เคลื่อนไปได้ง่ายดายมากขึ้น ที่นี้หายใจเอาแสงจันทร์เข้าไปอีกหน่อยแล้วรีบไปกันเถอะ”

ผมไม่รู้เลยว่าเขาพูดเรื่องอะไร แต่ขณะที่ผมพึงกรอบหน้าต่างแล้วสูดอากาศเข้าไป ผมรู้สึกว่าร่างกายแข็งแรงขึ้นในทุกลมหายใจ เอกิลดูเหมือนจะพอใจกับความก้าวหน้าของผม

“พลังนั้นอยู่ ข้างใน ตัวนาย เหมือนปอดที่มองไม่เห็น” เขาพูดและตบหน้าอกของผม “เราต้องได้ผจญภัยกันสนุกแน่ๆ”

การพูดถึงเรื่องผจญภัยทำให้ความไม่แน่ใจหวนกลับมา การหยุดที่หน้าต่างทำให้เหตุผลตามมาทัน

“การผจญภัยอะไร” ผมถาม “และถ้าตาของนายเป็นด็อกเตอร์อย่างที่นายว่า ทำไมเราต้องแอบออกไปอย่างนี้ด้วย”

ข้างนอก นาฬิกาโบสถ์เริ่มตีบอกเวลาตีสาม เอกิลสูดหายใจลึก และพยายามหาคำอธิบาย เมื่อเขาพูด ความอ่อนเยาว์ทั้งหมดหายไปจากเสียงของเขา และเขาก็พูดด้วยน้ำเสียงที่เกือบจะหวาดหวั่น

“โทบี้ วอลส์โกรฟ นายได้รับมรดกมหาศาล” เขาพูด “และนอกจากจะเป็นดีอกเตอร์แล้ว ตาของฉันทนยังเป็นผู้จัดการมรดกด้วย เขาบอกฉันว่าฉันต้องพานายไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ณ เวลานั้น เพื่อว่านายจะได้เข้าร่วมการอ่านพินัยกรรมนั้น”

ตอนนั้นเองเราได้ยินเสียงรอกเท้าแตะของซิสเตอร์อุโบกระทบพื้นหินบนทางเดินห่างออกไป ตีสามเป็นเวลาสวดมนต์ครั้งแรกในยามเช้า เสียงผีเท้าทำให้เอกิลตกใจ และแทนที่จะอธิบายอะไรต่อไปอีก เขาวางมือลงบนไหล่ของผมและจ้องลึกกลงไปในดวงตา

“โทบี้ ถ้านายตัดสินใจว่านายไม่อยากมากับฉันจริงๆ ฉันทจะถอนพลังของฉันจากร่างกายของนายเดี๋ยวนี้ พวกเขาจะพานายกลับไปไว้ที่เก้าอี้ของนาย และนายจะอยู่ที่นั่นไปตลอดชีวิตที่เหลือ ไม่สามารถขยับกล้ามเนื้อได้อีกแม้แต่มัดเดียว แต่ถ้านายเลือกที่จะมากับฉัน นายจะได้วิ่ง ได้เดินรำ ได้ต่อสู้ ได้หกล้ม ได้ดีใจและได้ใช้ชีวิตนับพันช่วงชีวิต”

เสียงผีเท้าจางหายไป แต่จะมีตามมาอีกมากในไม่ช้า ผมคิดถึงแป้งเปียก ความเบื่อหน่าย และนกนางแอ่นที่มักจะทิ้งผมไปในฤดูใบไม้ร่วง ผมใช้เวลาคิดถึงซิสเตอร์แมรี่ผู้อ่อนหวานอยู่ครู่หนึ่ง แม้กระทั่งความรักที่ผมมีให้เธอยังไม่สามารถเทียบได้กับความยินดีที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันเมื่อได้ยินตัวตรงอยู่บนเท้าสองข้างของตนเอง

“โทบี้? ถึงเวลาที่นายต้องเลือกแล้ว”

เมื่อเราออกมาอยู่ข้างนอกในอากาศยามตีกันหนาวเย็น ผม
กระต๊อบเท้าและหมุ่นไปรอบ ๆ ในแสงจันทร์และชนเข้ากับกำแพง จาก
นั้นก็ล้มตะแคงลงไปนอนฟุบไม่ ผมยังยืนไม่แข็งเหมือนลูกกวางที่เพิ่ง
เกิด ผมสวมชุดนอนผ้าฝ้ายกับเสื้อคลุมที่มีลายเส้นซิกแซกและดวงดาว
แต่ขณะนั้นผมไม่รู้สึกร้อนเลย เอากิลงมือกิริยาอาการของผมพลาง
หัวเราะซึ่งฟังดูเกือบเหมือนเสียงนกเค้าแมว ผมก็วิ่งไปตามด้านข้าง
ของรถยนต์คันหนึ่งและทำให้สัญญาณกันขโมยดังขึ้น

“โทบี้ ฉันรู้ว่ามันน่าเบื่อ แต่นายจะต้องหัดให้ตัวเองเอาเท้าข้าง
หนึ่งวางข้างหน้าเท้าอีกข้าง” เอากิลพูด พลางรีบพาผมเดินไป “ตอนที่
เป็นแมว เราสามารถวิ่งข้ามรถหลายคันโดยม้วนหางอย่างสง่างาม
ครั้งเดียว แต่พอมีสองขา ก็เป็นเรื่องของซ้าย-ขวา-ซ้าย-ขวาที่น่าเบื่อ
จนกว่าเราจะไปถึงตรงนั้น”

ผมเกาะเสาไฟต้นหนึ่งเพื่อพยุงตัวเอง

“ชิปส์...เอ้ย เอกิล...อธิบายให้ฉันฟังให้ชัด ๆ ชิว่า นายกลายเป็นร่างจากแมวไปเป็นคนได้อย่างไร” ผมเงยหน้าจ้องมองคอมพิวเตอร์สีเหลือง รู้สึกมีนิคดน้อยกับปาฏิหาริย์ทั้งหมดนี้

“ได้โปรดเถอะ โทบี้ เราต้องรีบ”

“ฉันคิดว่าฉันเอาขาออกจากเสานี้ไม่ได้...”

เอกิลกระโดดไปรอบ ๆ เสไฟฟ้าและแกะเท้าผมออกมา ผมคะมำไปข้างหน้า

“การแปลงจากแมวเป็นคนนั้นง่ายมาก” เขาพูด “แค่กระโดดข้ามบ่อน้ำเท่านั้นเอง จริง ๆ นะ”

“แล้วนายทำไป ทำไม”

“เพราะมันถึงเวลาแล้วนะสิ” เขาพูด

“เวลา อะไร ที่มาถึงแล้ว”

“เวลาของชีวิตนายไง โทบี้” เอกิลพูดเหมือนเสียงซู่ฟ่อ แล้วเขาก็ผล็องหลังผมอย่างแรง ผมคิดว่าผมคงล้มหน้าพาดพื้นเสียแล้ว แต่ขาของผมกลับเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วมากจนไม่让我ล้ม สิ่งต่อมาที่ผมรู้จักคือ ขาของผมออกวิ่งไปข้างหน้าด้วยตัวของมันเอง และเอกิลกำลังวิ่งอยู่ข้าง ๆ ผม เมื่อผมจับจังหวะได้แล้ว การเคลื่อนไหวไปข้างหน้าก็ง่ายขึ้น

“ฉันเป็นแมวมาเจ็ดปี” เอกิลพูด “และงานของฉันคือเตรียมสมองของนายให้พร้อมสำหรับสิ่งที่รออยู่ข้างหน้า นั่นคือเหตุผลว่าทำไมฉันถึงต้องพานายขึ้นไปบนดวงจันทร์เพื่อการผจญภัยเหล่านั้น ฉันได้สอนนายถึงศิลปะวิทยอันสูงส่งของเหล่านักรบ ตอนนี้นางานของฉันคือทำให้ร่างกายของนายพร้อมด้วย”

“เอกิล ฉันคิดว่าฉันกำลังวิ่งอยู่นะ”

“สนุก ไซ้ใหม่ล่ะ” เขายิ้ม “มาวิ่งแข่งกัน”

ทันใดนั้น เอคิลก็เร่งฝีเท้าและไม่ช้าก็นำหน้าผมไปสิบหลา “เดี๋ยวก่อน” ผมพูดเสียงอ่อยๆ “ฉันเจ็บจุกตอนหายใจเร็วเกินไป”

“คนที่ไปถึงศาลาที่หลังเป็นไอ้ก่อน” เขาร้องบอก

“ศาลาไหน” ผมตะโกน แต่เอคิลเริ่มวิ่งนำออกไป ผมเพิ่งรู้ในตอนนั้นเองว่าผมชอบการแข่งขันในตอนี้ที่ผมมีร่างกายไว้แข่งแล้ว ดังนั้นผมจึงตัดสินใจจะลองไล่ตามเขาให้ทัน ตอนแรกสันเท้าของผมกระทบพื้นถนนอย่างแรง แต่แล้วผมก็พบว่านิ้วเท้านั้นมีแรงส่งมากกว่ามาก ในไม่ช้าผมก็วิ่งได้ฉิว รถคันหนึ่งขับผ่านไป และผมเห็นแวบๆ ว่ามีคนขับอยู่ในรถ แต่เขาไม่ได้หันมาทางผมเลยแม้แต่น้อย

ที่โค้งถัดไป มีรั้วไม้สีขาว และหลังรั้วมีสนามคริกเก็ตที่มีที่นั่งเก้าอี้พุงอยู่หลังป้ายบอกคะแนนเก้าอี้พุง ผมหยุดพักตรงรั้วและหายใจหายใจ ประศุเหล็กข้างหลังผมเริ่มลั่นเอี้ยดอาดในสายลม ผมหันไปเห็นทางเดินที่ทอดผ่านสนามคริกเก็ตซึ่งรถเร็วไปด้วยต้นตำแย แสงจันทร์ส่องลงมาบนทางเดิน ผมเห็นเงาอะไรบางอย่างที่ผมคิดว่าเป็นสัตว์ขนาดใหญ่มีโหนกอยู่บนหลัง และเมื่อมันใกล้เข้ามา ผมเห็นว่านั่นคือเอคิล กำลังแบกถุงมาด้วย

“จริง ๆ เลย เจ้าปีศาจตัวเล็ก ๆ นี้ผยองเกินไปแล้ว” เขาพูดพลางทิ้งถุงลงที่เท้าของผม ถุงทำมาจากวัสดุเนื้อหนาเป็นมัน และผูกไว้ด้วยริบบิ้นสีแดง “มีหนูตัวหนึ่งอยู่หลังที่นั่งข้างสนาม และเพราะฉันไม่ได้เป็นชิปส์ นักล่าผู้ทรงพลังอีกต่อไปแล้ว มันก็เลยหัวเราะเยาะฉัน”

ดวงตาของเอคิลจ้องไปในความมืดทันที “นั่นไง มันอยู่นั่น! เจ้าปีศาจขี้ไม้ตัวจิ๋ว!” เอคิลตั้งท่าจะกระโจนสี่เท้าไปข้างหน้า แต่เขาหยุดตัวเองไว้ “ฉันเป็นแชมป์ล่าหนูมาตั้งเจ็ดปีเชียวนะ” เขาพูดเบาๆ “ยังมีเชื้อเหลืออยู่ ฐู้ใหม่”

เขาเงยขึ้นมองผมด้วยดวงตาสีเขียวโดดเด่น และอีกครั้งหนึ่ง
ที่เหตุผลตามผมทัน ผมจำได้ว่าเป็นเวลาเจ็ดปีแล้วที่แมวชิปสีย์หลง
เข้ามาที่คอนแวนต์ และพวกแม่ชีรับเลี้ยงไว้

“นายกำลังบอกว่า นายมาที่คอนแวนต์เพื่อจะมหา ฉันทน์ หรือ”
ผมถาม

“แน่นอน ตาเป็นคนส่งฉันทน์มา นายอยู่ในความดูแลของฉันทน์ตั้งแต่นั้น”

ผมหลับตาปี และพูดผ่านโทรศัพท์ “เอกิล ถ้าฉันทน์คิดถึงสิ่งที่กำลัง
เกิดขึ้นด้วยเหตุผลละก็ ขาของฉันทน์จะหมดแรง”

“งั้นก็อย่าคิด” เขาพูด “ฉันทน์มีเสื้อผ้ามาให้นายในนี้”---เขาเอา
หัวมุดเข้าไปในถุง---“ที่จะทำให้นายอุ่นและกันไม่ให้นายถามคำถาม
มากไปด้วย”

เอกิลดึงเสื้อโค้ตขนสัตว์หนาออกมาจากถุง แล้วก็กางเกงซึ่ง
ตัดจากวัสดุเหมือนขนสัตว์ที่เรียบเป็นมันเงาราวกับเอาไปแช่ในไขมัน
สัตว์มา ทั้งเสื้อโค้ตและกางเกงดูจะตัวใหญ่เกินไปมากสำหรับผม แต่
ก่อนที่ผมจะได้พูดอะไร เอกิลพูดขึ้นพร้อมรอยยิ้ม

“นี่เป็นเสื้อผ้าวิเศษ” เขาพูด “มันเปลี่ยนขนาดให้พอดีกับใคร
ก็ตามที่สวม”

เมฆก้อนหนึ่งลอยผ่านดวงจันทร์ไป เอกิลเอียงหัวเล็กน้อย อย่าง
ที่แมวมักจะทำเมื่อมีอะไรมาทำให้มันสนใจ

“นายมีอะไรขัดข้องกับคำว่า วิเศษ หรือ” เขาพูด

เอกิลอ่านความคิดของผมได้ ถ้าเขาเริ่มพูดถึงเสื้อผ้า ‘วิเศษ’
หรืออะไรก็ตามที่ ‘วิเศษ’ ผมจะเริ่มคิดว่านี่เป็นแค่ความฝันอีกครั้ง
หนึ่ง และผมไม่อยากจะให้มันเป็นความฝัน ผมอยากให้เป็นความจริง
จริง---แม้ว่าผมจะออกมาจากเก้าอี้ได้ไม่ถึงชั่วโมง แต่ผมก็อยากจะวิ่ง

และแข่งและรู้สึกถึงอากาศเย็นที่จมูกของผมมากกว่าอย่างอื่นใดในโลกเสียแล้ว

เอกิลพูดเบาๆ “ถ้านายไม่ชอบคำว่า *วิเศษ* ฉันจะใช้คำที่เหมาะสมกว่านั้น นี่เป็นเสื้อผ้า *เฟล* และฉันใช้พลังเฟลทำให้นายเดินเหินและพูดจาได้ พอใช้คำอื่นแล้วนายรู้สึกดีขึ้นไหม”

“ไม่ เพราะฉันไม่รู้ว่ *เฟล* หมายความว่าอย่างไร”

เอกิลมองสำรวจใบหน้าของผมด้วยสีหน้าสงสารปนขบขันเล็กน้อย “ตาเข้มนวดมาก” เขาพูด “เขาให้ฉันสัญญาว่าจะไม่พยายามอธิบายสิ่งสำคัญใด ๆ จนกว่าเราจะไปถึงไอซ์แลนด์”

“แต่ไอซ์แลนด์นะ...ไกลอยู่นะ” ผมพูดในที่สุด โดยไม่แน่ใจเท่าไรว่าไอซ์แลนด์อยู่ที่ไหน ผมมีความรู้สึกวาง ๆ ว่ามันอยู่ตรงไหนสักแห่งที่ส่วนบนของโลก เอกิลไม่ได้ยินผม เขาเห็นค่างคาวบินผ่านดวงจันทร์และหัวของเขาบิดตามค่างคาวที่บินเข้าพุ่มไม้ไป

“นายรู้ใหม่ว่าค่างคาวรสชาติเกือบจะเหมือนรองเท้าแตะหนึ่งเลย” เขาพูด สายตาที่กวาดไปมาของเขาเหลือบไปที่ดวงจันทร์ แล้วเขาก็รีบยัดเสื้อโค้ตขนสัตว์ใส่มือผม

“เมื่อเราไปถึงไอซ์แลนด์แล้ว นายถามตาได้ทุกคำถามที่นายอยากถาม” เขาพูด “แต่สำหรับตอนนี้ ดูสิ...ดวงจันทร์เกือบจะตกแล้ว ได้โปรดใส่เสื้อโค้ต แล้วไปต่อกันเถอะ”

ผมหันกลับไปมองถนนคดเคี้ยวที่นำไปสู่คอนแวนต์ มันดูเหมือนแม่น้ำแห่งแสงจันทร์สีเงิน ถ้าไม่นับพวกขยะที่เกลื่อนกลาดกับรถที่จอดอยู่ ผมเคยผ่านถนนสายนี้หลายครั้งในแก้วี่โดยมีซิสเตอร์แมรีอยู่ข้างหลัง พลังร้องเพลงของเธอและพยายามทำให้ทุกสิ่งดูเบิกบานความจริงแล้ว ทุกครั้งที่เธอพาผมออกมาในโลกภายนอก ผมปวดร้าวไปด้วยความต้องการที่จะกระโดดขึ้นมายืนและวิ่งให้ได้สักครั้งหนึ่ง

ตอนนี้มันเกิดขึ้นจริง ๆ แล้ว และผมตัดสินใจว่าการถามคำถามที่มีเหตุผลอาจทำให้สิ่งที่มีเหตุผลเกิดขึ้น---และนั่นเป็นสิ่งที่ทำยที่ ผมต้องการ

ผมสวมกางเกงทับชุดนอน มันหดรลงจนพอดีกับตัวผมอย่างที เอกิลบอก เสื้อโค้ตดูจะหดเช่นกันเมื่อผมเอาแขนใส่เข้าไป ผมรู้สึกถึงความอบอุ่นแจ๊กลื่นอับ ๆ จากขนสัตว์อยู่รอบตัวผม ลักษณะที่ขนสัตว์ขยับเมื่อผมงอแขนทำให้ผมรู้สึกว่าเสื้อโค้ตนั้นมีชีวิต

“นายดูเหมือนหนูตัวใหญ่ที่ฉลาดมาก” เอกิลพูด แล้วผมก็ต้องประหลาดใจที่เขาเอื้อมมือลงไปในกระเป๋าของเขาและหยิบกุญแจรถออกมาพวงหนึ่ง เป็นพวงกุญแจรถธรรมดา ๆ ที่เห็นกันอยู่ทุกวัน เขาหันหลังและกระโดดก้าวสั้น ๆ ไปยังรถสองที่นั่งที่ดูโบราณแถมสนิมเขรอะ ซึ่งจอดที่มออยู่ในดงต้นฮอร์ธอร์นข้าง ๆ เรา ดวงตาสีเขียวของเขาเป็นประกายขณะเรียกผมให้ตามไป

“นี่เป็นรถที่ฉันขับมาที่นี่เมื่อเจ็ดปีที่แล้ว ก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนตัวเองให้เป็นแมว” เขาพูด “แต่ฉันรู้ว่ามันจะสตาร์ทติดในครั้งแรกแน่ ๆ”

ผมลังเล มีคำถามมากมายแต่ผมกลับโพล่งคำถามที่โง่งงที่สุดออกมาก่อน “นาย แก่พอ จะขับรถได้แล้วหรือ” ผมถาม

“แหม ขอนึกก่อนนะ” เขาพูด พลางเอานิ้วจิ้มที่รอยบุ๋มตรงคางตัวเอง “วันเกิดคราวหน้า ฉันจะอายุ...ห้าร้อยกับอีกเจ็ดปี ฉันคิดว่าฉันแก่พอนะ นายว่าไหม”

ผมอ้าปากค้าง เอกิลเปิดประตูผู้โดยสารและมันก็ส่งเสียงเหมือนฝาโลงศพ เขาเคาะยันคะยอให้ผมเข้าไปข้างใน หลังจากนั้นครู่หนึ่ง ผมก็เข้าไปนั่งเรียบร้อย และเอกิลก็เสียบกุญแจรถ

“เอาละ มาชิงกันเถอะ” เอกิลพูด และก่อนที่เครื่องยนต์จะติด ผมได้ยินเสียงสั้นด้วยความบ้าดีเดือดในคอของเขา แบบที่ผมเคย

ได้ยินจากซิปลิย์ตอนที่กำลังจะทำอะไรที่รวดเร็วและไม่เหมาะไม่ควร
ซึ่งจะจบลงโดยมีอะไรบางอย่างหายหกตกหล่นหรือกลับหัวกลับหาง
ทุกครั้งไป

ผมไม่รู้เลยว่าเป็นอำนาจเวทมนตร์ที่เอกิลใช้ หรือเป็นเพียงแค
รถเก่ามากคันนั้นแสดงพลังเป็นครั้งสุดท้าย เราขับรถผ่านถนนที่เปียก
แฉะและร่างผู้คนหลายสายในลอนดอนด้วยความเร็วหนึ่งร้อยไมล์ต่อ
ชั่วโมง โดยมีเอกิลคอยปิดผมของเขาไปข้างหลังอยู่เรื่อย ๆ และส่งเสียง
คราง นาน ๆ ทีก็เอาไหล่เกาหู

ผมไม่เคยชินกับการอยู่ในรถ แน่แน่นอนว่าผมเคยขึ้นรถโดยสาร
ของคนแวนต์ แต่คนขับรถขับด้วยความเร็วพอเหมาะและปฏิบัติตาม
กฎ และรู้ความแตกต่างระหว่างไฟแดง ไฟเขียว และไฟเหลือง เอกิล
ไม่สนใจเรื่องสี่เลย ผมคิดว่าผมเคยอ่านจากที่ไหนสักแห่งว่าแมวตา
บอดสี่ และตัวนี้ทั้งตาบอดสี่และบ้าด้วย เขาไม่สนใจรถคันอื่น ๆ ใน
ท้องถนนเลย เขาเพียงแค่ดเตรถ้าเห็นอะไรขวางทาง แล้วก็เลียริม
ฝีปาก หรือส่งเสียงขู่ถ้ารถพวกนั้นกล้ากดเตรตอบโต้

เมื่อเราขับผ่านตลาดขายเนื้อที่สมิธฟีลด์ เอกิลเห็นหนูวิ่งข้าม
ถนนและไล่ตามมันไปด้วยสัญชาตญาณ... ทั้งที่ยังอยู่ในรถ เราชนแถว
ถึงขยะพลาสติกและหลบเสาไฟฟ้าได้อย่างหวุดหวิดก่อนจะกระแทก
กระแทนไปตามตรอกที่ปูพื้นไว้ไม่เรียบ เมื่อตรอกนั้นแคบลง เราก็หยุด
กึกหน้าทางเข้าคลับอะไรสักอย่างของนักดื่ม ผู้ชายกับผู้หญิงคู่หนึ่ง
ซึ่งก่อนหน้ากำลังจูบกันอยู่ หันมาทางเราด้วยสีหน้าตกอกตกใจ

“ขอโทษที” เอกิลบอกขณะเปลี่ยนเกียร์ถอยหลังกลับไปยัง
ถนน “ส่วนหนึ่งก็เป็นความผิดของฉัน แต่ความ ผยอง ของเจ้าตัว

พวกนี้วิ่งพล่านอยู่ทั่วไปหมด แต่นั่นแหละ ไม่มีอะไรเสียหายนี่นะ” แล้วเราก็ออกตัวอีกครั้ง

หลังจากเราออกจากส่วนที่เป็นสิ่งก่อสร้างในลอนดอน เราก็ขับเข้าไปในถนนชนบทมืด ๆ ที่อ่อนนุ่มเหมือนผ้าห่ม และมองเห็นดวงดาวและดวงจันทร์ได้ ถึงตอนนี้ผมใช้ที่ไซกระจกเป็นแล้ว ผมจึงไซกระจกลง รู้สึกถึงอากาศที่พรั่งพฐเข้ามาต้องโบหน้า และเป็นครั้งแรกที่ผมเพิ่งรู้ว่าเราเดินทางไปเร็วขนาดไหน โกลั ๆ นั้น ผมไม่มองเห็นเป็นภาพมัว ๆ เพราะความเร็ว ลมที่พัดกรูกรียวพัดลมหายใจของผมไป ผมได้กลิ่นทุ่งที่ไกลแล้วกับหญ้าเปียกและคูน้าขังอย่างชัดเจนสัมผัสด้านกลืนที่ไฉเป็นพิเศษของผมทำให้อากาศที่ผมหายใจเข้าไปแต่ละครั้งเหมือนมีมลพิษ

ตอนนี้ไอกลีเลียพวงมาลัยรถเป็นครั้งคราว ขณะจ้องผ่านกระจกหน้ารถออกไปยังถนนที่คดเคี้ยว เขาไม่สนใจไฟหน้ารถ เขาอธิบายว่าเขาเป็นแมวมานานจนยังมีความสามารถในการมองเห็นในที่มืดอยู่

เสื้อโค้ตขนสัตว์กับกางเกงที่เขาให้ผมมานอกจากจะอุ่นแล้วยังเป็นเหมือน เพื่อน ด้วย ผมรู้ว่ามันมีชีวิตอยู่รอบตัวผม และเริ่มยากที่จะฝันไม่ให้หลับ ผมพยายามลืมตาเอาไว้ขณะที่เอกลีเลียขับรถพาเราข้ามทุ่งมืด ๆ ของประเทศอังกฤษ แต่ความห่วยโง่อันอบอุ่นจากขนสัตว์และหนังมัน ๆ ทำให้ตาของผมหริ่ง ผมชุกหัวลงในปกขนสัตว์ และให้มันพยุ่งน้ำหนักหัวของผม แล้วโดยไม่ได้อคิด ผมพิงลงไปในท่าที่ผมอยู่มาตลอดสิบปี...แขนมันขึ้นมามีเหมือนคอนกกระยาง ขาบิดเล็กน้อยเพื่อให้มันอยู่ติดกัน หัวพิงไปทางซ้าย

เสียงรถกระหึ่มเบา ๆ ชะล้างความคิดของผมออกไป

เอกลิปปลูกผมขึ้นมา เขาเอามือจับที่คอผมแบบเดียวกับที่เขาทำตอนเข้าไปในห้องผมครั้งแรก ผมรู้สึกถึงความเย็นเหมือนน้ำแข็งแผ่ไปตามสันหลัง เหมือนตอนนั้นไม่มีผิด แล้วผมก็สะดุ้งตื่นขึ้นบนเบาะรถ

“เราอยู่ที่ท่าเรือแล้ว” เขาพูด “กัปตันกำลังรอจะออกจากท่า”

ยังคงมีตอยู่ ผมได้ยินเสียงโลหะกระทบกันเป็นจังหวะตามคลื่นอ่อนๆ ที่ท่าเรือ ที่ขอบฟ้า ท้องฟ้าเพิ่งจะปรากฏริ้วสีส้มและสีแดงเหมือนเลือด แสงสว่างทำให้ตาของผมเจ็บ ขณะก้าวออกจากรถ อากาศเย็นตอนเช้าทำให้ผมตัวสั่น และผมก็ตกใจอีกครั้งที่ตัวเองสามารถรู้สึกแบบนี้ได้

“สิ่งที่เธอเห็นอยู่ตรงหน้าคือไม้กระดานลงเรือ” เอกลิปพูด “ลำบากมากสำหรับคนที่เพิ่งหัดเดิน จำไว้นะ ซ้าย ขวา ซ้าย ขวา ฉันสงสัยว่านายว่ายน้ำเป็นไหมนี่”

เอกลิปหัวเราะและผมรู้สึกได้ว่าการมาอยู่ที่ท่าเรือและใกล้กับเรือเป็นความโล่งใจอย่างมากสำหรับเขา เขาพาผมไปลงเรือประมงเล็กๆ ที่มีเสาเรือเป็นหลักและมีม้วนเชือกขนาดใหญ่กับอวนอยู่ที่ท้ายเรือ

ขณะที่เรากำลังลงเรือ เอกลิปหยุดกึก และมองผู้คุมเรือซึ่งยืนค้ำอยู่หน้าประตูห้องเครื่อง กำลังตรวจดูกระเป๋าเสื้อผ้าอะไรบางอย่างอยู่ เอกลิปพยักหน้าไปทางเขา แล้วเอานิ้วแตะริมฝีปาก ผู้คุมเรือมองเอกลิปครู่หนึ่งแล้วพยักหน้าตอบเล็กน้อย

เรารออยู่ขณะที่ผู้คุมเรือหากล่องไม้สำหรับสูบยาในกระเป๋าของเขาพบ แล้วก็เอายาเส้นใส่กล่อง เขาอยู่ไม่เกินสองหลาจากตรงที่เราอยู่นอยู่ แสงจากไม้ขีดไฟของเขาเรืองอยู่บนใบหน้าของเรา ผมเดาว่าผู้คุมเรือกำลังใช้การจุดไม้ขีดสบายๆ นี้ตรวจตราเราอยู่ เขาดู

จะพอใจกับสิ่งที่เห็น เมื่อจุดคัล่องแล้วเขาก็กลับเข้าไปในแสงสีส้ม
ในห้องเครื่อง และยุ่งกับกระดาษเอกสารจำนวนหนึ่ง

“ทำไมเขาไม่พูดกับเราล่ะ” ผมกระซิบ เอกิลเริ่มพาผมข้าม
เชือกและอนไปทางท้ายเรืออย่างระมัดระวัง

“เขามาจากไอซ์แลนด์ตะวันตก” เอกิลพูด “ตระกูลเก่าแก่ของ
มนุษย์ที่ทำการค้ากับพวกเฟลมาหลายชั่วอายุคน พวกเราชาวเฟลทำ
ข้อตกลงกับมนุษย์บางคน”

“แล้วนายเป็น...เฟลหรือ” ผมพูด

เขากระพริบตาให้ผมแล้วยิ้ม “แน่นอน มีแต่เฟลเท่านั้นที่ทำให้
สิ่งแบบเฟลเกิดขึ้น” เขาพูด

ก่อนผมจะได้ถามอีกคำถามหนึ่ง เอกิลยกผ้าใบกันน้ำซึ่งผูก
อยู่กับถังน้ำที่ท้ายเรือขึ้น เขาทำท่าบอกให้ผมมุดเข้าไปข้างใน ไม้ก่
วินาทีต่อมาเขาก็เข้ามาด้วย

เครื่องยนต์เรือทำเสียงเหมือนเสียงไอก่อนเครื่องจะติด ผมรู้สึก
ได้ว่าดาตฟ้าเรือสั้นอยู่ใต้ตัวของผม จากนั้นก็รู้สึกว่เรือเคลื่อนที่และ
หันออกจากท่าเทียบเรือ ผมได้ยินเสียงรอกเท้าบูตทะเลหนัก ๆ ย่ำบน
ดาตฟ้า และเสียงโครมครามดังสนั่นอยู่รอบ ๆ เสา ขณะที่เชือกและ
ลูกรอกกวัดไกวในสายลม มีกลิ่นที่ชวนให้มึนหัวอย่างกลิ่นทะเล กลิ่น
แก๊ส กลิ่นถ่าน กลิ่นปลาเน่า และมีแม้แต่กลิ่นควันยาสูบไซมามาใน
สายลมแรงด้วย

ตั้งแต่เกิดมา ส่วนใหญ่ผมอยู่แต่ในที่ที่มีกลิ่น ภายใน เช่น กลิ่น
กะหล่ำปลี ยาฆ่าเชื้อ หนู ลมหายใจ แต่กลิ่นจากมหาสมุทรเหล่านี้
กว้างใหญ่และปั่นป่วน และทำให้เกิดความสั่นสะเทือนในหัวของผมซึ่ง
กำลังตื่นเต้น โดยไม่ได้คิด ผมลุกขึ้นเพื่อสูดอากาศให้ฉันทกว่าเดิม แต่
หัวผมไปชนถังน้ำที่อยู่เหนือเราขึ้นไป เอกิลบอกให้ผมนั่งลงและอยู่

เงียบ ๆ และจับมือผมเพื่อให้ผมอยู่กับที่ อีกชั่วโหม่งต่อมาฟ้าก็สว่าง เเกกิล
ยกผ้าใบขึ้นเพื่อให้เรามองข้ามท่ายเรือออกไปดูสายน้ำที่ปั่นป่วนได้
เรามองไม่เห็นแผ่นดินแล้ว

